

El Duc a Barcelona

Homenatge a «Duke» Ellington

Del 25 d'octubre al 4 de novembre varen tenir lloc, al Teatre Romea de Barcelona, 10 representacions de l'espectacle musical "El Duc a Barcelona", en homenatge a "Duke" Ellington.

Així de concís, així de laconic podria ésser l'encapçalament de qualsevol "memorial" dels molts espectacles que durant l'any es duen a terme. Però no. Per a nosaltres "El Duc a Barcelona" fou quelcom més. Fou l'ocasió única de gaudir d'un autèntic clima ellingtonià aconseguit admirablement gràcies a l'esforç, a la constància i a l'amor posat en un treball certament difícil per part de tots els qui el portaren a terme.

La idea sorgí ja fa temps de la mà de Ricard Gili i d'en Tòfol Trepas. Tots els que integren aquest grup admirable "La Locomotora Negra", no podien per pas altra cosa. Havia d'arribar el dia de rendir el seu homenatge al "Duke" i el treball de selecció, d'arranjaments, d'assaigs i de "posta a punt" va començar. Paral·lèlament feia falta enquadrar la música en un espectacle plàstic fins i tot a aquell no massa endinsat de Josep Montanyès, després d'aquell recordat "Home and Blues", per aportar la seva creativitat i les seves idees.

Feia falta més encara. Era estrictament necessari recrear el clímax de l'inoblidable Concert Sacre de Santa Maria del Mar que va tenir lloc l'any 1969, en el que a més de l'orquestra del "Duke", encara amb tots els seus grans solistes, la Coral Sant Jordi va participar-hi de manera admirable. I heus ací que sorgeix ara la Coral "Freedom"

Portada del programa

que a l'escenari del Romea ens ofereix, fins i tot amb "swing", una nova versió completa de l'admirable principal tema coral del II Concert Sacre: "Freedom".

Més encara. Semblava difícil obtenir la col·laboració de músics de primera fila que més o menys haguessin estat relacionats amb "Duke" Ellington. I formen a l'escenari "conjuntament i amicalment integrats" amb "La Locomotora Negra" ni més ni menys que: Wild Bill Davis, a l'orgue; Alvin Queen, a la bateria; James Bolden, a la trompeta; Charles Williams, al saxo alt i Harold Ashby, al saxo tenor. Amb ells, els solos de gran qualitat es succeeixen, la rítmica enfortida pel "tempo" d'Alvin Queen i pel suport de l'orgue de Wild Bill Davis fan que les sordines "wa-wa" d'en Ferran Cailà, d'en Ricard Gili i d'en Marc Trepas ens semblin més les d'en Bubber Miley, d'en Cootie o d'en "Tricky Sam" Nanton i... surt el blues de la veu clara i personalíssima d'Adrienne West "Blues I Love to Sing"...

"Duke" Ellington, la teva música segueix dient-nos tantes coses...

Josep Vadell